

Arrest

nr. 87 745 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat P. DE WILDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van 22 februari 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij weigert toe te kennen. Het beroep tegen deze beslissing leidt tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nummer 61 103 uitgesproken op 24 mei 2011. De verzoekende partij liet verstek gaan.

Op 27 mei 2011 wordt door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies uitgereikt. De kennisgeving bevindt zich niet in het administratief dossier.

Op 6 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

*“0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Bovendien geeft haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf. (...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“art. 62 van de wet van 15 december 1980 en van artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Het middel luidt als volgt:

“Art. 62 van de wet van 15 december 1980 bevestigt dat de beslissing uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd.

De wet inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft algemeen voor dat de juiste juridische en feitelijk motieven waarop men de beslissing steunt afdoende moeten zijn om de beslissing te schragen.

Hieronder dient te worden verstaan dat alle aangegeven redenen in evenredigheid moeten staan met de genomen beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is gebaseerd op de volgende overwegingen:

Artikel 7 eerste lid 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien geeft haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf

Wat men vergeten vermelden heeft is dat zijn intentie om te huwen reeds een aantal maanden het voorwerp uitmaakt van een onderzoek. De gemeente is immers, in het kader om schijnhuwelijken tegen te gaan, verplicht om te onderzoeken of dit een (h)echte relatie is.

Daarbij werd diverse malen aan verzoekster en haar vriend gemeld dat een woonstcontrole en een controle of ze daadwerkelijk samenwoonden, een doorslag zouden geven in het dossier.

Gevolg geven aan het bevel zou derhalve een negatieve woonstcontrole met zich meebrengen en derhalve een negatief advies inzake huwelijk.

Dit werd niet vermeld in de motivering.

Trouwens, het feit dat zij geen geldig paspoort heeft, is te wijten aan een fout bij DHL. De Liberiaanse ambassade heeft wel degelijk de documenten laten aanmaken in Monrovia, maar de stukken zijn verloren gegaan.

Mogelijks zal de verwerende partij opwerpen dat ook nog andere argumenten mee aan de beslissing liggen, doch deze redenen zijn niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Derhalve is de bestreden beslissing onwettig, nu zij niet op degelijke afdoende motieven is gestoeld.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is

tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1, 20, 50, 110 of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

0 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bi) artikel 2 vereiste documenten;”

Terwijl artikel 8 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat “het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet ernstig kan betwisten dat zij in het Rijk werd aangetroffen zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dienvolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekster, op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

Verzoekster houdt voor dat een bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve woonstcontrole met zich mee zou brengen, waardoor verzoekster een negatief advies inzake huwelijk zou krijgen. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de loutere intentie op te huwen geen automatisch recht op verblijf meebrengt.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoekster ongestaafd beweert dat een positieve woonstcontrole een doorslag zou geven in haar huwelijksdossier. Verzoekster houdt voor dat dit haar diverse malen zou zijn gemeld, doch blijft in gebreke om haar beschouwingen te staven aan de hand van concrete elementen.

Evenmin kan verzoekster dienstig voorhouden dat het feit dat zij geen geldig paspoort heeft, dat dit te wijten is aan een fout van DHL. Verzoekster beweert dat de stukken verloren zouden zijn gegaan, doch dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich andermaal beperkt tot ongestaafde beweringen. De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters uiteenzetting op generlei wijze afbreuk kan doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is ten genoegen van recht gemotiveerd, overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, door de vermelding van de concrete bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die in casu werd toegepast.

Deze vermelding laat verzoekster toe kennis te hebben van de grond op basis waarvan een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu bevat de bestreden beslissing de juridische grondslag (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijk de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing het gevoerde onderzoek naar het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk niet te vermelden, net zomin als de ermee gepaard gaande samenwoonstcontrole. De Raad ziet niet in waarom deze dienen te worden vermeld. Zoals de bestreden beslissing stelt geeft de intentie te huwen met een Belgisch onderdaan, hoe ernstig ook, geen verblijf van rechtswege.

Waar de verzoekende partij vermeldt dat haar paspoort is verloren gegaan door een fout bij DHL en zij wijst op de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, waaronder een paspoort op naam van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de overmachtsituatie waarop zij zich beroept niet als dusdanig heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij terecht opmerkt dat deze situatie evenmin is gestaafd (uit de stukken kan niet opgemaakt worden wat de inhoud was van het verloren gegane via DHL verzonden stuk). Waar de verzoekende partij een paspoort aan het verzoekschrift toevoegde, op 15 mei 2012 overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toont zij niet aan dit voor de genomen beslissing aan de verwerende partij te hebben bekend gemaakt en wordt ten overvloede opgemerkt dat zij evenmin aantoonde dat dit een geldig paspoort is, nu het als “date of issue” “05/08/2012” meldt, zijnde een datum die nog toekomstig was op het ogenblik van het verzenden van de kopie van het paspoort naar de Raad. Met andere woorden, het zogenaamd paspoort is afgeleverd op een datum die nog niet bereikt was op het ogenblik dat de verzoekende partij dit stuk toezond naar de Raad derwijze dat er ernstige twijfels bestaan over de geldigheid van dit stuk. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd beaamt de raadsman van de verzoekende partij deze feitelijke gegevens en verwijst hij voor het overige naar het verzoekschrift.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsprincipe.

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel

De verzoekster wenst aan te tonen dat de argumentatie van de staatssecretaris niet voldoet aan het zorgvuldigheidsbeginsel, en dit in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

De bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de verplichting om de feiten waarop zij zich stoelen om op zorgvuldige wijze een beslissing te nemen volledig en juist te vatten en ook juist te beoordelen.

Ook de argumenten waarop men zich baseert moeten juist zijn, zodat deze argumenten een volledig en duidelijk beeld geven over de werkelijke situatie en de redenen waarop de beslissing is gestoeld. Elke anders tot stand gekomen besluitvorming is een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Bovendien moet de rechtsonderhorige zoals de verzoekster zich kunnen steunen op het vertrouwen dat geschapen is door de overheid.

De verzoekster is sedert september 2010 in België. Zij heeft asiel aangevraagd en is dan ook als asielzoekster het land binnengekomen.

Verzoekster wacht nog steeds op de behandeling van het beroep dat werd ingediend door meester Alexis Deswaef op 7 juli 2011.

Dit niet vermelden in de beslissing laat uitschijnen dat daar ook geen rekening werd mee gehouden en is aldus een inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht.

Tevens werd wel degelijk een geldig paspoort aangevraagd, maar omwille van fouten bij het transport kon zij niet tijdig haar paspoort overleggen aan de ambtenaar van de gemeente Zulte.

Ondertussen, mocht zij deze week wel degelijk een geldig paspoort ontvangen van haar ambassade.

Verwerende partij is op de hoogte van de verloren gegane zending van de Liberiaanse Ambassade. Ook hiermee geen rekening houden in de beslissing getuigt van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ten derde is verwerende partij op de hoogte van de intentie van verzoekster en haar vriend om te huwen en heeft men hen duidelijk gesteld dat verschillende woonstcontroles zullen uitgevoerd worden om na te gaan of ze wel degelijk samenwonen. Hoe is dit te rijmen met een bevel om het land te verlaten. Enerzijds moet men samenwonen en dit kunnen laten vaststellen en anderzijds moet men het land uit.

Het zou proceseconomisch logisch zijn om eerst een beslissing te nemen ivm zijn huwelijk alvorens over te gaan tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit alles een schending vormt van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van het vertrouwensbeginsel zoals ontwikkeld in de rechtspraak.

Tweede onderdeel: schending van het redelijkheids- en rechtzekerheidsbeginsel

Gelet op elementen zoals hierboven geschetst in het eerste onderdeel van het tweede middel, dient te worden vastgesteld dat behoudens de schending van het vertrouwen- en het zorgvuldigheidbeginsel de verzoekster ook in een rechtsonzekere positie is terechtgekomen, nu hij enerzijds zijn samenwoning moet bewijzen en anderzijds het land moet verlaten.

Een dergelijke beslissing is onredelijk en schendt het rechtzekerheidsprincipe.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In antwoord op verzoeksters kritiek, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen grondslag missen.

De verwerende partij laat vooreerst dat verzoekster de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwetgeving dient te volgen en dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig verschuilen achter haar intentie op te huwen.

Er dient immers te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

“Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt,• dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken”.(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23. 12.2008) Het gegeven dat verzoekster haar intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, maakt vanzelfsprekend niet dat zij dan plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Zo verzoekster zich wenst te beroepen op de bepalingen die haar toelaten een langdurig verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk of het kind dat zij hier beweerdelijk heeft, dan dient zij daartoe de geëigende procedures te volgen.

Op heden kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster volstrekt illegaal in het Rijk verblijft, en er werd haar dan ook geheel terecht bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat verzoekster beweert dat het proceseconomisch logisch zou zijn om eerst een beslissing te nemen in verband met het huwelijk, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoeksters vage beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij recent een paspoort heeft ontvangen van haar ambassade, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden in de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient inderdaad te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoeksters tweede middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het beroep dd. 07.07.2011 dat nog hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“(…)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij met inachtnaam van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekster zich evenmin kan beroepen op een vermeende schending van het rechtszekerheidsbeginsel, gelet op het feit dat zij redelijkerwijs had kunnen voorzien dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om in het Rijk te verblijven.

“Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).”

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwenning van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij geeft te kennen dat zij nog steeds wacht op het beroep ingediend door haar raadsman tegen de beslissing tot niet in overwegingname van haar tweede asielaanvraag. Dit niet melden zou een inbreuk zijn op de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad wijst er op dat deze grief geen belang toont nu haar beroep werd verworpen bij arrest van de Raad van 18 september 2012 met nummer 87 743.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij inmiddels een paspoort heeft ontvangen en verwijst naar de kopie die zij toevoegde aan het verzoekschrift, volstaat het dienaangaande te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar al werd geduïd dat de Raad zich in het kader van een wettigheidstoetsing voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en waar wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij over een geldig paspoort beschikt nu de afleveringsdatum is omschreven als zijnde maanden later nadat het paspoort is overgemaakt aan de Raad.

Voorts herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat de intentie om te huwen met een Belgisch onderdaan niet automatisch een verblijfsrecht doet ontstaan en de verzoekende partij niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De samenwoonstcontroles doen hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn.

De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. De verzoekende partij toont geen van deze voorwaarden aan.

Waar de verzoekende partij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden omdat de ervoor besproken grieven gegrond zijn, volstaat het vast te stellen dat de verzoekende partij geen gegrond onderdeel van een middel heeft aangevoerd.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN